

DE AFSpraak

MICHAEL SELS

DE AFSPRAAK

Van Halewyck

You tried to kill Brussels
you tried to kill Europe
you tried to kill democracy
you tried to kill love

But you didn't succeed

Instead
you killed your neighbour
you killed your best friend
you killed your sons and your daughters
your christian sister
your muslim brother
you even killed your father and your mother

You also tried to kill yourself
but you didn't succeed
you were already dead

We
on the other hand
we live
we're sad
but we still live
together
we still love each other
we still care for one another
we live
we love

Once again
you didn't succeed

Michael Sels
Brussel, 22 maart 2016

1

Vandaag, 6u58

Kwinten kijkt uit het raam. De rode gloed van de opgaande zon zorgt voor een prachtig kleurenpalet. Vogels fluiten vrolijk en de stad wordt langzaam wakker. Het lijkt een dag waarop alles kan en alles mag. In huis is alles stil. Zijn ouders slapen nog en dat is maar best. Want Kwinten heeft een afspraak. Een afspraak met het leven.

Hij opent zachtjes zijn klerenkast en haalt er een paar T-shirts, sokken en boxershorts uit. Die legt hij op bed terwijl hij zijn blik over de kamer laat dwalen. Waar heeft hij zijn rugzak gelaten? Het enige wat hij echt nodig heeft. Kwinten gaat op de grond liggen en zoekt onder zijn bed. Daar ligt hij, tussen het stof. Langzaam trekt hij hem naar zich toe. De rugzak is zwaar, want hij steekt vol schoolboeken. Die ballast heeft hij niet meer nodig. Hij ruilt ze voor een hoopje kleren, een tandenborstel, een deo en het geld dat hij gespaard heeft. Hij propt alles in zijn rugzak en steekt zijn smartphone op zak. Zo, nu heeft hij alle levensnoodzakelijke dingen bij zich. Hij moet enkel nog de juiste woorden vinden.

Hij verlaat zijn kamer en loopt de gang in. Daar is het niet meer zo stil, want uit de slaapkamer van zijn ouders klinkt een gebrom. Zijn vader snurkt. Zoals gewoonlijk. Kwinten sluipt langs hun deur en probeert geen geluid te maken. Zijn oren nemen elk miniem geluid waar: krakend hout, een vogel op het balkon, zijn eigen voetstappen – klinken die altijd zo luid? Hij hoort hoe zijn moeder woelt maar kan er niet uit opmaken of ze slaapt of wakker is. Hij vervolgt zijn weg maar

ziet niet dat een hoek van het tapijt omgeplooid ligt. Zijn voet haakt erachter en hij valt voorover. Hij probeert zijn evenwicht te herstellen en dat lukt hem net. Maar hij botst tegen een tafeltje met een bloemstuk op. De gloednieuwe vaas rammelt en maakt een hels lawaai in de ochtendlijke rust. Kwinten grijpt ze en dwingt ze tot stilte. Het gerammel houdt even plots op als het begonnen is. Hij kijkt angstig naar de slaapkamerdeur waarachter zijn ouders liggen. Zijn vader lijkt te vloeken in zijn slaap. Het volgende ogenblik draait hij zich om en snurkt verder. Zijn moeder daarentegen lijkt wakker maar reageert niet. Zoals gewoonlijk.

Kwinten heeft honger maar besluit niets uit de kast te halen om zijn vader niet wakker te maken. Hij zal onderweg wel iets kopen. Het is vooral belangrijk om op tijd te zijn op de afspraak.

Hij sluipt verder door het huis en belandt uiteindelijk in de hal. Daar kijkt hij nog een laatste keer om zich heen. Naast de voordeur hangt een grote spiegel, waarin je snel kan zien of je haar goed ligt, of je kleren juist zitten en of alles goed gecamoufleerd is. Een jongen van zestien jaar staart hem aan met een vastberaden blik. Tenminste, dat maakt hij zichzelf wijs. Zijn lange, golvende, bruine haren zijn bijeengebonden in een dotje achteraan op zijn hoofd. Daardoor kan je zijn ongelijke flaporen goed zien en let je minder op zijn scheve neus. Die oren geven hem karakter en met zijn neus zal hij de weg wel vinden, ook al staat die niet recht. Maar eigenlijk volgt hij vooral zijn hart.

Het is vandaag, net als de vorige dagen, aangenaam warm en dus draagt hij een oranje T-shirt, weliswaar eentje met lange mouwen, zoals gewoonlijk. Verder heeft hij een zwarte skinny broek en stoffen schoenen aangetrokken. Hij glimlacht goedkeurend naar zijn spiegelbeeld. Toch iets in zijn leven waar hij tevreden over is, dat en het feit dat hij eindelijk iets

onderneemt. Of het een goede of slechte beslissing is weet hij niet, maar het is beter dan niets te doen.

Hij neemt zijn smartphone en typt snel een sms'je.

Ready to go?

Nog geen vijf seconden nadat hij het verstuurd heeft trilt zijn smartphone.

Bijna.

Zijn blik dwaalt verder over de hal en in gedachten neemt hij afscheid van de dingen.

Dag abstract schilderij met de lelijke kleuren, dag sanseveria met de stinkende bladeren, dag vuile vloer met de zwarte en witte tegeltjes, dag plafond met de barsten, dag familiefoto! Ik ga jullie niet missen.

'Miauw.'

Tsjak, de gecasteerde kater, komt ook even dag zeggen. Hij schuurt zijn kopje tegen het linkerbeen van Kwinten in de hoop wat te eten te krijgen. Die bukt zich en aait de kater tussen zijn oren, in zijn nekje en langs zijn smalle lijf. Tsjak begint te spinnen. Kwinten houdt het even vol maar staat dan op, tot groot ongenoegen van de kater. Hij gooit zijn rugzak over zijn schouder, opent de voordeur en kijkt nog een laatste maal om.

'Sorry, Tsjak, ik moet ervandoor. Ik heb geen tijd om je eten te geven. Hou je haaks! Jou ga ik wel missen.'

Vandaag, 7u01

Nikolai staat aan het raam. De zon kleurt de horizon bloedrood. De vogels kwetteren, de bloemen steken hun kop op en de stad doet alsof ze belangrijk is. Nikolai hoort en ziet het niet, zijn blik staat op oneindig. In huis hoort hij al gestom-

mel van zijn ouders en zussen. Iedereen maakt zich klaar voor een nieuwe dag. Hoewel Nikolai normaal moeïlijk uit zijn bed raakt, is hij vandaag al vroeg op. Of beter gezegd, hij heeft niet geslapen maar de hele nacht gepiekerd. Ondertussen loopt hij al een uur aangekleed rond en dat is maar best. Want hij heeft een afspraak. Een afspraak met de dood.

Nikolai heeft onopvallende kleren van de winkelketen op de steenweg aangetrokken, een blauwe jeansbroek, een zwart T-shirt en witte sportschoenen. Zo lopen er honderden jongens rond in de stad en bijgevolg kan hij rustig opgaan in de massa. Hij loopt naar zijn bureau en opent een lade. Daar haalt hij de nodige spullen uit en die stopt hij meteen in een rugzak die klaarstaat. Veel heeft hij niet nodig. Hij hoeft zelfs zijn smartphone niet te zoeken, want die neemt hij toch niet mee. En de juiste redenen, die heeft hij al gezocht. En gevonden.

Hij verlaat zijn slaapkamer en wandelt door de gang naar de woonkamer. Zijn vader en zijn zussen zitten aan de ontbijttafel terwijl zijn moeder heen en weer tussen de keuken en de eetkamer loopt. Ze blijft nooit langer dan een minuut op haar stoel en eet niet veel. Zijn drie zussen, die wel zitten, eten ook niet veel. Ze babbelen, kibbelen en maken veel lawaai. Nikolai zet zich er ongeïnteresseerd bij, zoals gewoonlijk. Niemand is verbaasd dat hij niets zegt, want zijn ochtendhumeur is gekend. Ook die ochtend kijkt niemand ervan op.

Zijn vader knikt hem toe en zijn zussen roepen in koor: 'Dag Nikootje!'

Hij bromt iets terug.

'Nikolai, waarom ben je zo vroeg op?' vraagt zijn mama.

Nikolai aarzelt even. Hij wil een excuus verzinnen maar net op dat moment stoot een van de zussen haar melk om. Moeder sakkert en snelt naar de keuken om een vaatdoek te halen. De meisjes worden er stil van en kijken even naar de

melkvlek. Maar dan beginnen ze weer te giechelen. En net als de vogels kwetteren ze verder. En net als de stad doen ze alsof ze belangrijk zijn. Het kan Nikolai niet veel schelen. Hij heeft andere dingen aan zijn hoofd. In gedachten overloopt hij het programma van de dag. Nadat hij alle stappen van begin tot eind heeft afgewerkt, begint hij opnieuw van vooraf aan en overloopt ze nog eens. En nog eens. En nog eens.

‘...vanavond thuis?’

Het klinkt uit de verte en heeft niets te maken met het programma dat hij aan het overlopen is. Langzaam dringt het tot hem door dat zijn moeder tegen hem praat. Hij kijkt in haar richting maar mijdt haar ogen.

‘Wat zeg je?’

‘Ik vroeg hoe laat je vanavond thuiskomt’, herhaalt zijn moeder geërgerd de vraag.

‘Ik weet het niet’, antwoordt Nikolai nors.

‘Om zeven uur moet je zeker thuis zijn, want dan moeten je vader en ik even weg en moet je op je zusjes letten.’

Zijn moeder wacht niet op een reactie en loopt naar de keuken, waarschijnlijk om een of andere belangrijke activiteit te doen. Nikolai zegt niets meer.

Hij richt zijn blik op zijn bord en staart naar de boterham met choco. Zijn mond is kurkdroog en hij beseft dat hij geen hap naar binnen krijgt. In plaats daarvan neemt hij een slok thee, maar ook dat bevalt hem niet. Het spul brandt in zijn keel en hij heeft zin om het uit te spuwen. Waarom heeft hij toch zoveel ingeschonken? Puur op wilskracht slikt hij het goedje door. Het heeft geen zin om de schijn op te houden. Hij krijgt geen hap door zijn keel en dus kan hij maar beter vertrekken. Om zijn moeder en haar gezaag voor te zijn rolt hij de boterham in een stukje keukenpapier, neemt die ostentatief in zijn hand en staat op.

‘Ben je nu al weg?’

Hij mompelt dat hij nog iets moet doen. Zijn moeder blijft even staan en kijkt hem afwachtend aan. Nikolai draait zich om en wandelt naar de gang. Zijn vader volgt zijn bewegingen en schudt met zijn hoofd. In de gang stopt Nikolai aan een kleine, ovale spiegel die boven de schoenenkast hangt. Hij kijkt erin en ziet een jongen met afgeschoren zwart haar, een koude blik, een kleine neus en een stoppelbaard. Het is een vreemde die hem aanstaart, Nikolai is bang van die kerel. Hij kijkt weg en loopt naar de deur, want het wordt hem hier te benauwd. Hij heeft nood aan frisse lucht en opent de deur. Die maakt een piepend geluid.

Drie kwetterende meisjes kijken even op.

‘Dag Nikolalala! Tot vanavond!’

Nikolai draait zich om en zijn lippen bewegen zacht.

‘Tot...’

Hij maakt zijn zin niet af en loopt naar buiten. Hij mag zeker niet te laat zijn op de afspraak.